

Colecția
Școala ardeleană de poezie

© Dumitru Tâlvescu

Editura ȘCOALA ARDELEANĂ
Cluj-Napoca, str. Mecanicilor nr. 48
Redacția: tel 0364-117.252; 0728.084.801
e-mail: office@scoalaardeleanacluj.ro,
redactie@scoalaardeleanacluj.ro
Difuzare: tel/fax 0364-117.246; 0728.084.803
e-mail: difuzare@scoalaardeleanacluj.ro,
esadifuzare@gmail.com
www.scoalaardeleanacluj.ro

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională
a României
ISBN: 978-606-797-359-4

Imagine coperta I: *Cornul abundenței*, statuia lui Ludovic
al XV-lea, Reims, Franța

Editor: Vasile George Dâncu
Copertă: Cristina Mitar
Tehnoredactare: Alexandra Mureșan

Dumitru Tâlvescu

Cornucopia

Prefață de
Daniel Marian

Cluj-Napoca, 2018

Mintea de pe urmă

Și iar se întoarce spre tine egoul
 Evadat spre lumina ce-alungă ecoul
 Apăsăt și stresat, din lumea nelume
 Drum vechi întâmplărilor noi și nebune
 Doar în doi e rotundul din facerea primă
 Cu sensul ideatic al sinelui rimă
 Cu ruperi de sentimente pierdute pe drum
 Visele, semințe ascunse în scrum
 Iluzii colorate ce iarăși trezesc
 O nouă idee în chip îngeresc
 Revelații și gânduri mai faste
 Liniști calme pe întinderi albastre
 Spre cerul ce-n grabă ne cheamă la el
 Cu mintea din urmă, spășită altfel.

Cuprins

Dumitru Tâlvescu. Vremea gândurilor din sera(i) cu izvor și cascadă (Prefață de Daniel Marian)	5
Acorduri, arpegii.....	9
Glasil îngerului sterp.....	10
Timpul nou.....	11
Despre bucuria de a scrie.....	12
Vânt rece	14
Clepsidra cu sentimente.....	15
Zei fără sentimente.....	16
Liber	18
Refugiu.....	19
Trecerea	20
Săcărâmb	21
Brâncușiană.....	22
Inorogul speriat	23
Întrecere	24
Abandon.....	25
Întrebări	26
Gânduri buluc.....	27
Gânduri buluc (variantă)	28
Boem.....	29
Mama.....	30
Fără somn.....	31
Sat pustiu	32
Piatra.....	33

Necunoscutul	34
Cu visul în mână.....	35
Resemnare.....	36
Dumnezeu?	37
Mistică.....	38
Omul negru.....	39
Susur de ape.....	40
Start în destin	42
De dragoste	43
Sala de așteptare	44
Reconciliere.....	45
<i>Vae victis</i>	46
Incertitudini	48
La capăt.....	49
Așteptare.....	50
Sfârșit.....	51
Popasul timpului	53
Drumul	54
Împlinire	55
Vise deșarte.....	56
Urmașul	57
Spaima.....	59
Despre tristețea poetului	60
Poetul.....	61
El, nenorocul.....	62
Deșertul din mine.....	63
Gând	64
Dorință.....	65

Dor.....	66
Neliniște nocturnă	67
Politica	68
Dorință.....	69
Lacustră.....	70
Joc.....	71
Ebrietate.....	72
Neliniști.....	73
Seară de An Nou	75
Printre nori.....	76
Iluzia înțelegerii	77
Pribeag.....	78
Stare de zi.....	79
Speranța.....	80
Așteptare.....	81
Alt început.....	82
Te caut.....	83
Apă.....	84
Dor lung.....	85
Arșiță.....	86
În căutare de răspunsuri	87
Despărțire.....	88
Zicere	89
Curgerea străzilor	90
Înțelegere.....	91
Un pic de iarnă.....	92
Ochiul de sub scoartă	93
Incertitudinea timpului.....	94

Anotimpuri.....	95
Poem spre toamnă	96
Liniștea timpului	97
Mintea de pe urmă	98

Glusul îngerului sterp

Strig-aiurea prin pustiu
 Nu-i nimeni să-l audă
 El îngerul pașnic
 Printre dune de nisip și oaze
 Chemarea lui se tânguie
 Mișcă nisipul cu gesturi tandre
 Șiroaie și fuioare în forme stranii
 Sub Cuvânt, el învață
 Tăcerile să zboare-n pace
 Netrecut prin dogme
 Adevărul se odihnește-n coline
 În așteptarea Fetei Morgana
 Solul potrivit pentru marinari
 Și alți norocoși hoinari.

Timpul nou

Timpul nou privește blând
 Micii albi ce-n câmp aleargă
 Printre arbori storși de vlagă
 Urma gerului să șteargă.
 Și s-acopere cu soare
 Ierburi pentru alinare
 Din descânt să le coboare
 Lin lăsându-le să zboare
 Spre ferești cu fete mari
 De țigani și de zlătari.

Despre bucuria de a scrie

Scriam, scriam, scriam cândva și-acum
 Pluteau gânduri surori printre litere,
 alegând cuvinte
 Ca un șal luat de vânt treceau imaginile
 în scurgerea lor,
 La marginea timpului eram un paznic trist.
 Pocneam ca din bice, sperând s-aduc din cer
 lumini
 Dar străzile din cărți alunecau în seri cernite
 Poeții pluteau printre cuvinte
 Iar la ferestre, hârtia albastră decolorată
 de doruri.
 Lumea tăcută în mersul ei calp, zâmbea prosteste
 Parcul de la colțul străzii înflorise-n corcoduși
 Un pic de alb matur într-un decor de tristeți.
 Acum scriu, scriu și scriu din nou
 Am degetele tocite de-atâta scris în mine
 Vorbele se nasc prea lesne și-apoi pleacă
 Să umple lumea cu sensuri încâlcite
 Voi scrie, voi scrie și iar voi scrie
 S-aduc lumini între cuvinte
 Să aibă drumul lor pașnic și cuminte
 Licurici pentru nădejdi în minți cețoase
 Și iar să dau din bici, s-aduc norii tăcerii,
 speranțele duiioase

Ca într-un cuib s-ajungă, inima, apoi s-o pun
 pe masă
 Când scriu, scriu, scriu cât mai scriu.

Vânt rece

În pat cu lumea visele se ceartă
E prea departe cerul și nu iartă
Vorbele goale ce rostesc venin
Chinuite de vremuri, ca eu să închin
Somn de veci lor, în ramuri, unde gândurile
plâng.

Acum e greu prezentul, la toamnă mai strâng
Trei dorinți deșarte și le pun deoparte
Balsam pentru suflet cerului împart
Motiv să adune norii, cum erau odat'
Ca plutitul vremii, prin pomi agățat.
Amețit de gânduri ce stau să se nască
Vântul cheamă ziua, copiii să-i crească.

Clepsidra cu sentimente

Clepsidra cu sentimente s-a spart
N-o mai întoarce nimeni, pereții i-au crăpat
Iar ele stau grămadă, la un loc
Sclipind ca ceara, arzând fără foc
Nu mai vibrează visele-n cleștar
Stau acum speriate, privind duplicitar
În spațiul din jur se pierd fir cu fir
Urme de ceață în timp ce respir
Alt aer, mai liber și mai dezinvolt
În care doar cuget și nu mă revolt.

Zei fără sentimente

În parnasul lor, cioplit din ceață
Mai jos de neguri și sigur mai în față
Zei stăteau în tihnă la taifas și beau
Nectar, ambrozie, apoi visau.
Puțin le pasă lor de această lume
Când nu fac altceva, decât s-adune
Dintre minuni, pe cele care
Topite-n aur sunt puse în altare.
Și beți apoi, mai mult cuprinși de joacă
Ei își trimit vestalele să zacă
În colț de temple tainic, să rostească
Gesturi solemne, de servit la masă
Supremația lor în cer și pe pământ
Ființe tari și veșnice, cu legământ
De-a sta în ceruri, ca pururi să vegheze
Obediența spiritelor treze.
Și iar de la-nceput, ca o colindă nouă
Ce-mpacă gândurile, una cu două.
Dar vai, netoți ce stau și beau degeaba
Aromele vestite, ei nu știu care-i treaba
Că-n rostul lor de-a fi pedestri
Toți oamenii devin măștri
A fi pământului prea bună roadă
Și trimițând zeitelor otheadă
Zâmbesc și râd, au sentimente pure
Trăind sărman la margini de pădure

Cu mult mai tari, zieiști amprente pure
Când se deschid spre înalturi ca o poartă
Aici în lume, între reci pământuri
Unde sunt rare cețuri și adâncuri
Creația făcută dintr-o divină vrere
Iertarea, nu puterea o va cere
De acolo, vrând-nevrând tot vine
Și fără sentimente, darul ziesc de bine
Ca plată pentru rugă rostite doar în șoaptă
De către cei prea simpli, care pe Zeu l-așteaptă.